

ἤδη ἐν τῷ βρεταννικῷ μουσεῖῳ, ἐν ᾧ βλέπομεν ἀκριβέστατα ἐκτεθειμένον τὸ σχέδιον τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὅπως καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἔμμεσον προπληρωμὴν τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους, προτείνει ὁ Chalmers νὰ τυπῶνται σήματα μετ' ἀναλόγου πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπιγραφῆς ἐπὶ λωρίδων χάρτου (slips of paper) ἢ μᾶλλον ἐπὶ ὀλοκλήρων φύλλων, τὰ ὅποια νὰ ἀλείφονται ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους μὲ κολλητικὴν τινὰ ὕλην (ἀναλελυμένον ἀραβικὸν κόμμι) καὶ εἴτα, καλῶς ἀπεξηραμένα, νὰ διανέμονται εἰς τὰ διάφορα ταχυδρομικὰ γραφεῖα, χαρτοπωλεῖα καὶ ὅμοια καταστήματα πρὸς πώλησιν. Προσθέτει δὲ ὅτι οἱ ἔχοντες ἐκτεταμένην ἀλληλογραφίαν, δύνανται νὰ ἀγοράζωσιν ὀλοκλήρα φύλλα καὶ ν' ἀποκόπτωσιν αὐτοὶ τὰ ἐκάστοτε ἀναγκαιούντα σήματα. Παρατηρεῖ ὡσαύτως ὅτι, διὰ νὰ μὴ γίνεταί καὶ δευτέρα χρῆσις τῶν γραμματοσήμων, πρέπει ταῦτα νὰ ἐπισφραγίζωνται πρὸ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐπιστολῶν ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφείοις· ὑποδεικνύει πρὸς τοῦτοις ὅτι τὰ γραμματόσημα δύνανται νὰ χρησιμεύωσι καὶ διὰ νὰ κλείωσι τὰς ἐπιστολάς, (τῶν φακέλων ἐγένετο τότε σπανιωτάτη χρῆσις ἕνεκα τῆς ὑπερόγκου αὐτῶν τιμῆς), καὶ τέλος κατακρίνει τοὺς ὑπὸ τοῦ Hill προταθέντας φακέλλους, οἵτινες πράγματι ἀπήρσκον τῷ δημοσίῳ καὶ μετ' οὐ πολὺ κατηργήθησαν. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ ὁ Chalmers ἐξηγεῖ καὶ διὰ παραδειγμάτων τὰ καθ' ἑκάστα τῆς ἐφευρέσεώς του, παρέχων διάφορα σχέδια τῶν ὑπ' αὐτοῦ προταθέντων γραμματοσήμων μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: „General Postage — not exceeding half an ounce — One penny“ „ . . . one ounce — two pence“ κτλ. Ἐν ἐκ τῶν γραμματοσήμων παρέχει ὡσαύτως καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ἐπισφραγίσεως ὡς ἐξῆς: „Dundee, 16th February 1838“. Τὰ ἐπὶ ὀλοκλήρου φύλλου τυπωμένα γραμματόσημα χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ στενοῦ τινος ἀτυπώτου διαστήματος· ἡ διατρύπησις τοῦ διαστήματος τούτου πρὸς εὐκολωτέραν ἀποκοπὴν τῶν γραμματοσήμων εἰσῆχθη βραδύτερον ἐν ἔτει 1854 καὶ εἶνε ἐπινόημα τοῦ Mr. Archer, ὃν ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀντήμειψε διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς μικρᾶς ταύτης τροποποιήσεως μὲ 4000 λίρας στερλίνας.

Ὡς εἶδομεν, τὸ εὐφύες τοῦτο σχέδιον τοῦ Chalmers περιέχει πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητον καὶ εἰς τὰ σημερινὰ ἡμῶν γραμματόσημα· ὁ χρόνος δὲ τῆς ἐφευρέσεως εἶνε τὸ ἔτος 1834, δηλαδή ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ἔτος, καθ' ὃ, ὡς γράφει ὁ Hill ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ βιογραφίᾳ (τόμος I, σελ. 218), „οὐδεὶς εἰσέτι οὐδὲ εἰς τὸ ὄνειρόν του εἶχε σκεφθῇ προσκολλητὸν σῆμα (adhesive stamp)“. Καὶ αὕτη ἡ ἡμερομηνία μόνη τοῦ διεξοδικῶς καὶ λεπτομερῶς ἐκτεθειμένου σχεδίου, ἡ 10η φεβρουαρίου 1838, ἀρκεῖ ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ἀπλοῦν τυπογράφον Chalmers τὴν προτεραιότητα τῆς ἐφευρέσεως. Ἄλλως τε εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι καὶ πρότερον ἤδη, τῇ 9ῃ δεκεμβρίου 1847, ὁ Mr. Wallace εἶχε λάβῃ τὴν πρότασιν τοῦ Chalmers. Ἀλλ' ὁ Hill, ὁ ἰσχυρὸς καὶ δημοφιλὴς ἀνὴρ, ἡδύνατο πολὺ εὐκόλως πρὸς τῇ ἰδίᾳ ἱκανότητι νὰ ἰδιοποιηθῇ καὶ ἀλλοτρίαν ἀξίαν, καθ' ὅσον μάλιστα πάντες ἐμάνθανον τὴν ἱστορίαν τῆς ταχυδρομικῆς μεταρρυθμίσεως ἐκ μόνων τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ „History of penny postage“ καὶ τῆς διτόμου αὐτοῦ „Biography“, οὐδεὶς δὲ ἀνέτρεχεν εἰς δυσσεύρετα καὶ δυσπρόσιτα ἔγγραφα. Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα διεξοδικὰ καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἐκτενῆ συγγράμματά του ὁ Hill οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ποιεῖται μνείαν τῆς δεινῆς ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας, ἐν ᾗ καὶ οἱ εἰσηγηταὶ καὶ ἡ κυβέρνησις εὐρέθησαν τὸ 1839, ὅτε ἐν τῷ κοινοβουλίῳ προεβλήθη τὸ ζήτημα τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς προταθείσης μεταρρυθμίσεως. Τώρα ὅμως, γνωρίζοντες τὰ πράγματα ἐκ τῶν ἀρχικῶν πηγῶν τῶν, ἐννοοῦμεν κάλλιστα τὸ αἷτιον τῆς παραδόξου ταύτης σιωπῆς: Ἄν ὁ Hill ἐποιεῖτο μνείαν τῶν δυσχερειῶν τούτων, θὰ ἠναγκάζετο συγχρόνως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ γραμματόσημον ἦτο ἀλλοτρία ἐφεύρεσις, ἣν οὐδὲ νὰ παραδεχθῇ ἠθέλησε κατ' ἀρχάς, καθότι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου προταθέντας φακέλλους ἐθεώρει ὡς τὴν ἀρίστην λύσιν τοῦ ζητήματος. Ὅτε δὲ βραδύτερον, (τῇ 18 ἰανουαρίου 1840), εἰσαχθέντος ἤδη τοῦ γραμματοσήμου, ὁ ἀπλοῦς τυπογράφος Chalmers ἤγειρε τὰς δικαίας αὐτοῦ ἀξιώσεις, ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ παντοδυνάμου Hill μὲ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ γραμματοσήμου εἶχε γείνη πολλῶ πρότερον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

ΠΕΝΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΝ.

Οὐδ' αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς γῆς εἶναι ἡσφαλισμένοι ἀπὸ τῆς πενίας καὶ τῶν πικροτάτων αὐτῆς συνεπειῶν. Φαίνεται δὲ μάλιστα παραδόξως πως ὅτι ἐκεῖνοι ἀκριβῶς οἱ ἡγεμόνες, οἵτινες ἦσαν προωρισμένοι νὰ δεσπόσωσι πλουσιωτάτων καὶ ἰσχυροτάτων κρατῶν, ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν ἐδοκίμασαν ἢ μᾶλλον ἐκένωσαν μέχρι τρυγὸς τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς ἀχρηματίας, ὡς ἂν εἰ αὕτη ἡ τύχη ἐβούλετο ἐξ ἐπιτήδης, πρὸς διδασκαλίαν των, νὰ τοὺς προγυμνάσῃ ἐν τῷ σκληρῷ τούτῳ σχολείῳ τῆς ἐνδείας.

Ὅπως εὖρωμεν παραδείγματά τινα τοιαύτης „ὑψηλοτάτης καὶ μεγαλειοτάτης ἀναπαράδειξ“ δὲν ἔχομεν ἀνάγκη ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους, καθ' οὓς ἐθεωρεῖτο μάλιστα ὡς μεγάλη τιμὴ δι' ἕνα ἡγεμόνα ἢ βασιλέα τὸ ν' ἀποθάνῃ πενέστατος, διότι ἐκ τῆς πενίας τοῦ ταύτης ἐφαίνετο ὀφθαλμοφανῶς ὅτι δὲν ἐπλουτίσθη κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ὑπηκόων του· δὲν ἔχομεν ὡσαύτως ἀνάγκη οὔτε κἂν πρὸς τὸν μεσαιῶνα νὰ στραφῶμεν, διότι ἡ ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων παρέχει ἡμῖν ἱκανὰ παραδείγματα.

Τὸ πρῶτον παράδειγμα βασιλικῆς πενίας παρέχει ἡμῖν Ἑρρίκος ὁ τέταρτος τῆς Γαλλίας, εἰς τῶν ἐνδοξοτάτων ἡγεμόνων, ὁ τελευταῖος Γάλλος βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον ἐκλαυσεν ἀποθανόντα ὁ λαὸς του. Ὁ πρῶτος οὗτος βασιλεὺς ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἀφοῦ ὑπέστη πρότερον τὰς μεγίστας καὶ χαλεπωτάτας δυσχερείας καὶ ταλαιπωρίας. Ἀρχηγὸς ὢν τῶν Οὐγενόττων ἐν Γαλλίᾳ περιεπλανᾶτο ὡς φυγὰς ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ ὄρη, μέχρις οὗ δολοφονηθέντος Ἑρρίκου τοῦ τρίτου ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Τοῦτ' ἐστίν, ἦτο μὲν ὀνόματι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, τὸν θρόνον του ὅμως ὤφειλε πρότερον νὰ κυριεύσῃ. Κατετρόπωσε τοὺς ἀντιπάλους του εἰς πολλὰς μάχας, ἐπολιόρκησε τοὺς Παρισίους καὶ τέλος τῇ 22 Μαρτίου 1594 εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην θριαμβικῶς ὡς μονάρχης. Ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης τῶν μακρῶν ἀγώνων χρονολογεῖται μία ἰδιωτικὴ ἐπιστολὴ Ἑρρίκου τοῦ τετάρτου πρὸς τὸν ἐμπιστευτικόν του φίλον, τὸν μετέπειτα ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν Sully, περιγράφουσα μετὰ ζωηροτάτων χρωμάτων τὴν βασιλικὴν ἐνδειαν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μεταφραζομένη ἔχει ὡς ἐξῆς:

„Φίλε μου! Θα σου περιγράψω ειλικρινῶς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. Ἰστάμαι πλησίον τῶν ἐχθρῶν μου καὶ δὲν ἔχω σχεδὸν οὐδέν ἱππὸν νὰ ἱππεύσω οὔτε θώρακα νὰ ἐνδυθῶ. Ὅλα μου τὰ ὑποκάμισα εἶναι κατεσχιμένα, τὰ ἐνδύματά μου τρυπημένα εἰς τοὺς ἀγκῶνας, τὸ καζάνι μου εἶνε πολλαῖς ἡμέραις γυρισμένο ἀνάποδα καὶ εἶνε τώρα δύο ἡμέραις ὅπου τρώγω πότε ὅστων ἕνα καὶ πότε ὅστων ἄλλο γιῶμα βράδυ. Οἱ ὑπηρεταὶ μου λέγουν ὅτι δὲν ἤξεύρουν πλέον τί ν' ἀγοράσουν διὰ τὸ τραπέζι μου, διότι εἶνε τώρα ἕξη μῆνες ὅπου δὲν ἔλαβαν οὔτε λεπτὸν!“

Πράγματι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους εὐρίσκετο ὁ Ἑρρίκος Δ' εἰς δεινотάτην ἀπορίαν χρημάτων. Ἰδίαν περιουσίαν δὲν εἶχε, ἐπὶ ὁλόκληρα δὲ ἔτη ἕξη ἐν πίστει· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν πόλεμον πρὸς κατὰκτησιν τοῦ θρόνου του διεξήγαγεν ἐπὶ πιστώσει, δηλαδὴ οὐχὶ ἐπὶ ἰδίᾳ πιστώσει, δι' ἣν οὐδαμῶς εὗρισκε τοιαύτην. Οἱ πιστοὶ του φίλοι καὶ οἱ ὁπαδοὶ ἠναγκάζοντο νὰ δανειζῶνται ἐπ' ὀνόματί των χρήματα δι' αὐτὸν καὶ τοιουτοτρόπως περιήρχοντο πολλάκις εἰς δυσχερεστάτην ἀμνηχανίαν. Συνέβη μάλιστα κωμικοτραγικὴ τις σκηνὴ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἑρρίκος ὡς ἀνεγνωρισμένος βασιλεὺς καὶ νικητὴς εἰσῆλανε πομπῶδως εἰς Παρισίους. Ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ του εὐρίσκετο καὶ ὁ εὐνοούμενός του Lanoue, ὅστις εἶχε καταβυθισθῇ εἰς τὰ χρέη, ὅπως βοηθήσῃ τὸν βασιλέα. Ὅτε λοιπὸν ὁ Lanoue ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ βασιλέως, ἐπευφημοῦντος καὶ ζητωκραυγοῦντος τοῦ πλήθους, εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους, τινὲς ὑπάλληλοι τοῦ ἐν Παρισίοις δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐκεῖνος εἶχεν ἐναχθῇ ἐπανειλημμένως ἕνεκα χρεῶν, ἐπέβαλον κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του. Ὁ Lanoue ἔσπευσεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ πρὸς τὸν βασιλικὸν προστάτην του, ἡ δὲ πρώτη φροντίς τοῦ βασιλέως ἐν Παρισίοις ἦτο νὰ συμμαζεύσῃ ὅλην του τὴν μόλις πρὸ μικροῦ ἀποκτηθεῖσαν περιουσίαν, δηλ. ὅλα τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα ἐφόρει κατὰ τὴν θριαμβικὴν του εἰς Παρισίους εἰσέλασιν, καὶ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν φίλον του Lanoue, ὅπως οὗτος καθησυχάσῃ τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ χρόνον τοὺς πιστωτάς. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας του ὁ Ἑρρίκος Δ' δὲν ἔπαυσε βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς δεινῆς ἀχρηματίας, ἠναγκάσθη δὲ νὰ ὑποστῇ πολλὰς ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμοὺς μέχρις οὗ λάβῃ τὰ μέσα ὅπως ἀπαλλάξῃ τοὺς φίλους του ἐκ τῆς φοβερᾶς ἀμνηχανίας, εἰς ἣν χάριν αὐτοῦ εἶχον περιέλθῃ.

Σχεδὸν ὡς εἰρωνεία καὶ χλευασμὸς τῆς τύχης φαίνεται, ὅτι ὁ Λουδοβίκος δέκατος τέταρτος, ὁ λαμπρότατός μονάρχης τῆς Γαλλίας, ὁ μέγιστος ἐραστής τῆς πολυτελείας καὶ μεγαλοπρεπείας, ὅστις ἕνεκα τῆς ἐκθαμβωτικῆς αἰγλῆς καὶ λαμπρότητος ἦν ἀπῆστραπεν ἡ ἀπαράμιλλος καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀνέφικτος πολυτέλεια καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς πολυθαυμάστου ἐν Βερσαλλίαις αὐλῆς του ὀνομάσθη „βασιλεὺς Ἡλίου (le roi soleil), ἐν τῇ νεότητί του ὡσαύτως ὑπέστη τὰς σκληροτάτας δοκιμασίας καὶ ταπεινώσεις ἕνεκα ἐνδείας καὶ ἠναγκάζετο νὰ ἐρυθρίῃ πρὸ τῶν ἰδίων του ὑπηρετῶν, διότι δὲν εἶχε νὰ τοῖς ἀποδώσῃ μικρότατα χρηματικὰ ποσά, τὰ ὁποῖα παρ' αὐτῶν ἐδανείζετο. Εἰς τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν περιήλθεν ὁ Λουδοβίκος κατὰ τὴν ἀνηλικότητά του ἐξ αἰτίας τοῦ ὑπουργοῦ Μαζαρίνου, ὅστις ἐκράτει τὸν βασιλέα ἐν ταπεινωτικωτάτῃ καὶ ἐξευτελιστικωτάτῃ ἐξαρτήσει.

Ἀντὶ τοῦ ἀνηλικίου βασιλέως ἐκυβέρνηα μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ, ἥτις ὅμως οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἡ τυφλὸν καὶ πειθήνιον ὄργανον τοῦ Μαζαρίνου, τοῦ τυραννικοῦ ἐκεῖνου πρωθυπουργοῦ, ἐναντίον

τῆς θελήσεως τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἐτόλμα νὰ πράξῃ. Ἡ Ἄννα εἶχε διορίσῃ πιστὸν τινὰ ὑπηρετὴν ὀνόματι Laporte ὡς πρῶτον θαλαμηπόλον τοῦ ἀνηλικίου, μόνις δακαπενταετοῦς βασιλέως, ὁ δὲ ἀξίπιστος οὗτος Laporte κατέλιπε σημειώσεις τινάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ὅτι διὰ τῆς τυραννικῆς ἐπιρροῆς τοῦ Μαζαρίνου ἡ νεότης τοῦ βασιλέως περιστοιχίζετο ὑπὸ πραγματικῆς, πικροτάτης πενίας. Ἦτο π. χ. ἔθιμον παρὰ τῇ αὐλῇ, νὰ λαμβάνῃ ὁ βασιλεὺς κατ' ἔτος δώδεκα νέα σινδόνια διὰ τὴν κλίνην του καὶ δύο νυκτικὰ φορέματα, τὸ ἐν διὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἕτερον διὰ τὸ θέρος· ἀλλὰ ὁ Laporte ἀναφέρει, ὅτι ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη διαρκῶς εἶχεν ἐξ ὀλίγων σινδονίων καὶ ἐν μόνον νυκτικὸν φόρεμα ἐκ πρασίνου βελούδου καὶ φαιοῦ ὑπορράματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἠναγκασμένος νὰ φορῇ θέρους τε καὶ χειμῶνος, ἐπειδὴ δὲ ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἀνεπτύσσετο σωματικῶς καὶ ἠϋξάνετο ὁσημέραι, τὸ νυκτικὸν τοῦτο φόρεμα κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ὑπηρεσίας του μόλις ἐφθανε μέχρι τῶν γονάτων τοῦ βασιλέως, τὰ δὲ σινδόνια ἦσαν τόσον ἐσχισμένα διὰ τῆς μακρᾶς χρήσεως, ὥστε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐκοιμάτο πολλάκις ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στρώματος οἱ δὲ πόδες του περιεπλέκοντο διὰ μέσου τῶν ἐσχισμένων σινδόνων. Εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν εὐρίσκοντο καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ἄλλα πρὸς χρῆσιν τοῦ βασιλέως ἀντικείμενα. Ἡμέραν τινά, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ μεταβῇ εἰς Conflans διὰ τὸ λουτρίν, ὁ Laporte ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας πρὸς τοῦτο διαταγάς. Μία μόνη ἐλεεινὴ ἀμαξία ὤφειλε νὰ μεταφέρῃ τὸν βασιλέα μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου καὶ τῆς ἀναγκαίας ἀποσκευῆς. Ὅτε ὁ Laporte ἐπέβη τῆς ἀμάξης, παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῆς ἐπιστροφίς ἦτο ἐντελὴς τετρωμένη καὶ κατεσχιμένη εἰς ῥάκη κρεμάμενα πανταχόθεν, ἡ δὲ ἀμαξία ἐν γένει ἦτο τόσον σαθρὰ καὶ ἐτοιμόρροπος, ὥστε ἦτο λίαν ἀμφίβολον ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ μέχρι τέλους τὴν πορείαν. Ὁ Laporte ἐπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ περιέγραψεν αὐτῷ τὴν κατὰστασιν τοῦ ὀχήματος λέγων, ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐδείκνυν αὐτὸν μὲ τὸν δάκτυλον, ἂν μετεχειρίζετο τὴν ἀθλίαν ταύτην ἀμαξίαν. Ὁ Λουδοβίκος ἰδὼν ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὴν ἀμαξίαν ἠρυθρίασεν ἐξ ὀργῆς καὶ αἰσχύνῃς. Τὸ ἑσπέρας παρεπονέθη εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις τότε μόλις ἐφρόντισεν ὅπως ὁ βασιλεὺς λάβῃ νέαν ἀμαξίαν.

Περὶ τῆς χρηματικῆς ἀμνηχανίας τοῦ νεαροῦ βασιλέως διηγῆται ὁ Laporte καὶ πολλὰ ἄλλα λίαν ἀξιοπερίεργα ἀνέκδοτα. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Etampes, καθ' ἣν ὁ Λουδοβίκος XIV ἦτο παρὼν μετὰ τοῦ Μαζαρίνου, ἔλαβεν ὁ νεαρὸς βασιλεὺς παρὰ τῆς μητρὸς του ὀλίγα λουδοβίκια, ὅπως τὰ δωρήσῃ εἰς τοὺς τραυματίας. Ὁ βασιλεὺς εἶχε δανεισθῇ παρὰ τινος ἐκ τῶν ὑπηρετῶν του ὀλίγα τάληρα, ὅπως ἀγοράσῃ χειρόκτια, ὅτε δὲ ὁ ὑπηρετὴς ἔμαθεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔλαβε χρήματα παρὰ τῆς μητρὸς του, παρεκάλεσε τὸν Laporte, νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὴν ἀπότισιν τοῦ χρέους. Ὁ βασιλεὺς ἐδείπνει παρὰ τῷ Μαζαρίνῳ ἐνθα ἔμεινε μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ὑπνου, ἀφοῦ δὲ κατεκλίσθη, ἦλθεν ὁ Laporte καὶ τῷ ὑπέμνησε τὸ χρέος. Μὲ δύσθυμον ὕφος καὶ τεθλιμμένον πρόσωπον ἀπήνησεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι δὲν ἔχει χρήματα. Ὁ Laporte τὸν ἠρώτησεν, ἂν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὰ ἐπαίξει παρὰ τῷ Μαζαρίνῳ. Ὁ βασιλεὺς ἠρνεῖτο, ἐδίδεν εἰς τὰς περαιτέρω ἐρωτήσεις τοῦ Laporte ὁριστοὺς καὶ ἀσαφεῖς ἀπαντήσεις καὶ τέλος ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῷ ἀφῆρεσε τὰ χρήματα, λέγων ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει ἀνάγκην χρημάτων. Καὶ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἠσχύνετο ἐν

ΑΡΑΒΕΣ ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ.

Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ L. Carl Müller.

τῇ κλίνῃ του, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸν ὑπηρετὴν του χρήματα.

Μόλις ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι δύο ἐτῶν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαζαρίνου, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὁ Λουδοβίκος XIV ἐντελῶς ἐλευθερὸν καὶ ἀπέδειξεν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι τότε μόνον δύναται τις ν' ἀναδειχθῇ μεγαλοφυΐα ἐν τῇ σπατάλῃ ἐκατομμυρίων, ὅταν πρότερον διέλθῃ τὴν νεότητά του ἐν θλιβερᾷ πενίᾳ.

Εἰς ἐκ τῶν ἡγεμόνων, οἵτινες ἐγνώρισαν τὰς πικροτάτας βιωτικὰς μερίμνας καὶ μεταξὺ τούτων τὴν θλιβερωτάτην ἀχρηματίαν, ἦτο καὶ ὁ μέγας Φρειδερίκος τῆς Πρωσσίας. Εἶνε εὐνόητον, ὅτι ὁ κρύφιος ἔρωσ τοῦ νεαροῦ Φρειδερίκου πρὸς τὴν μουσικὴν, τὴν φιλολογίαν, τὰ βιβλία καὶ τὰ ἔργα τῆς τέχνης καὶ ἡ ὑπέρμετρος γλισχρότης τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ πρώτου, ἠνάγκάζον τὸν τότε διάδοχον τῆς Πρωσσίας νὰ συνάπτῃ χρέη, τὰ ὁποῖα ἐνέβαλλον τὸν αὐστηρὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον εἰς τὴν μεγίστην ἀδυναμίαν καὶ ἀγανάκτησιν. Καὶ ἐπλήρωσε μὲν τὰ χρέη τοῦ διαδόχου, ἐξέδωκεν ὅμως συγχρόνως διάταγμα, καθ' ὃ πᾶς ὅστις ἠθέλε δανείσῃ χρήματα εἰς πρίγκηπα ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς δημεύσεως τῆς περιουσίας του καὶ ἰσοβίων δεσμῶν. Ὅτε ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου ἔλαβε τὴν ὀλεθρίαν ἀπόφασιν, νὰ φύγῃ εἰς Ἀγγλίαν, μία ἐκ τῶν πρωτίστων αἰτιῶν τῆς φυγῆς τοῦ ταύτης ἦτο καὶ ἡ διηνεκῆς ἀχρηματία, ἐν ᾗ ἐκρατεῖτο. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρὸς τὸν βασιλέα διχονοίας καὶ ἐξέσεως, ἀκόμη δὲ καὶ βραδύτερον, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ πλήρης συνδιάλλαξις μεταξὺ τοῦ Φρειδερίκου καὶ τοῦ πατρὸς του, ὁ διάδοχος ἐξῆ σφόδρα περιωρισμένος ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου γλισχρότητος τοῦ Γουλιέλμου, ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὸν βεβιασμένον γάμον τοῦ Φρειδερίκου ἐβασίλευεν ἐν ταῖς πριγκιπικαῖς αὐλαῖς ἐν Rheinsberg καὶ Neu-Ruppin διηνεκῆς ἀναργυρία καὶ στενοχωρία. Ἐπ' ὀνόματι ἐμπιστευτικῶν ὑπηρετῶν ἐλαμβάνοντο χρήματα παρ' ἀσυνειδήτων τοκογλύφων ἐπὶ ἀνηκούστοις τόκοις, ὅσαίς τε δὲ οἱ ὑπηρεταὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσωσι, διότι πολλάκις ἐγκυκλοτελεῖοντο ὑπὸ τοῦ διαδόχου Φρειδερίκου, τότε ἐλάμβον χώραν σκηναί ἐν ταῖς μεγάροις τοῦ πρίγκηπος, καθ' ἃς οἱ ἐξωργισμένοι τοκογλύφοι λοιδοροῦντες καὶ ἀπειλοῦντες ἀπῆλθον τὰ χρήματά των, ὡς ἂν εἰ εὐρίσκοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κοινωτέρου χρεωκόπου. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς διαδοχῆς του εὗρεν ἐπὶ τέλους ὁ Φρειδερίκος ἐμπορὸν τινα ἐκ Βερολίνου ὀνόματι Splittgerber, ὅστις ἀψηφῶν τὸν κίνδυνον τῆς ἀπειλουμένης ποινῆς παρῆχε τῷ διαδόχῳ δάνεια. Ὁ Splittgerber, παῖς ὢν ὀρφανός, εἶχε χρηματίσῃ ὡς ὑπηρετῆς παρὰ τινι ἐμπόρῳ διὰ δὲ τῆς ἐπιμελείας καὶ δραστηριότητός του κατώρθωσε νὰ γείνῃ ἰδιοκτῆτης ἰδίου ἐμπορικοῦ καταστήματος. Μετεχειρίζετο μετὰ μεγάλης θυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως ὅλην του τὴν πίστωσιν, ὅπως πορίζῃ χρήματα τῷ διαδόχῳ, τοιοῦτοτρόπως δὲ ἔκαμνε λαμπροτάτην κερδοσκοπίαν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. Ὅτε ὁ Φρειδερίκος Β' ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Splittgerber ὄχι μόνον τὰ ὀφειλόμενα χρήματα μετὰ δαφιλῶν τόκων ἀλλὰ καὶ ἐδωρήσατο αὐτῷ πολλὰς γαίας καὶ σημαντικώτατα χρηματικά ποσὰ πρὸς ἱδρυσιν ἐργοστασίων, καὶ ἐν συντόμῳ διετράνωσε δι' ἔργων τὴν βασιτείαν του εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν μυστικὸν βοηθὸν καὶ ἐπικουρὸν τῆς προτέρας αὐτοῦ πριγκιπικῆς ἀχρηματίας, ὁ δὲ Splittgerber ἐγένετο πλουσιώτατος καὶ τὸ ὄνομά του φέρει ἔτι καὶ νῦν μία ὁδὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ συνοικίᾳ τοῦ Βερολίνου.

Ὁ Φρειδερίκος ἦτο φύσει εὐεργετικὸς καὶ φιλόανθρωπος

καὶ πάντοτε πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ τοὺς πάσχοντας, ἀλλ' ἡ ἰδίᾳ του ἐνδεΐα, καθ' ὃν χρόνον ἦτο διάδοχος τοῦ θρόνου, ἦτο τοσαύτη ὥστε δὲν ἠδύνατο οὔτε κἂν εἰς γηραιὸν τινα ὑπηρετὴν, ἐξαιτούμενον τὴν βοήθειάν του, νὰ παράσχῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην χρηματικὴν ἐπικουρίαν ἐξ ἰδίων, ἀλλ' ἠναγκάσθη πρὸς τοῦτο νὰ ἐπικαλεσθῇ ξένην βοήθειαν. Τῇ 11 νοεμβρίου 1735 ἔγραψεν ἐκ Neu-Ruppin πρὸς τὸν ὀροκόμητα Κάρολον τοῦ Βρανδεμβούργου γαλλικὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς συνίστα τὸν γηραλέον καὶ ἐνδεῆ ὑπηρετὴν του εἰς τὰ γενναῖα καὶ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τοῦ ὀροκόμητος.

Ἀλλὰ τὸ σκληρὸν σχολεῖον τῆς ἀχρηματίας καὶ τῆς ἐξηναγκασμένης οἰκονομίας διήγειρεν ἐν τῷ Φρειδερίκῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Λουδοβίκον XIV, τὴν οἰκονομολογικὴν ἐκείνην μεγαλοφυΐαν, ἣν διετρώωσε κατὰ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους πολέμους, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦτο καὶ μόνον διεξήχθησαν μετ' ἐπιτυχίας, διότι οἱ χρηματικοὶ τοῦ Φρειδερίκου πόροι ἐφαίνοντο ἀνεξάντλητοι. Μεθ' ὅλον τὸν ἑπταετῆ πόλεμον, ὅστις ἤγαγε τὴν Πρωσίαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαραθροῦ καὶ τῆς καταστροφῆς, Φρειδερίκος ὁ μέγας κατέλιπεν ἀνθηροτάτην καὶ ἀκμαιοτάτην χώραν, κραταιότατον στρατόν, πλήρεις ἀποθήκας καὶ 70 ἑκατομμύρια ταλήρων μετρητὰ χρήματα. Ἐν τῇ ἰδιωτικῇ του ὅμως περιουσίᾳ, ἣν κατέλιπε, μόλις καὶ μετὰ βίας εὗρεθῇ ἐν ὀλόκληρον ὑποκάμισον, δυνάμενον νὰ περικαλύψῃ τὸ νεκρὸν τοῦ Φρειδερίκου σῶμα, ἡ δὲ λοιπὴ του λινοστολὴ ἦτο ἀξία ἐπαίτου μᾶλλον ἢ βασιλείας.

Ἐνῶ οἱ τρεῖς οὗτοι μονάρχαι, Ἐρρίκος ὁ τέταρτος, Λουδοβίκος ὁ δέκατος τέταρτος καὶ Φρειδερίκος ὁ μέγας, ἐγνώρισαν καὶ ἐδοκίμασαν τὰ δεινὰ τῆς πενίας μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου των, ἕτερος μονάρχης, ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς Γουσταῦος Δ' Ἀδόλφος τῆς Σουηδίας, ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῇ κατὰ τὸ γῆρας καὶ μέχρι τῆς τελευταίας του τὰς πικρίας πραγματικῆς ἐνδεΐας καὶ ἀληθινῆς πενίας.

Ὡς ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ἧς ἔτυχε, συνειδησέν τις εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν, καὶ ῥέπων πρὸς τὸ ἀλλόκοτον καὶ τὸ ἀδιάκριτον, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ σουηδικοῦ θρόνου ἐν ἡλικίᾳ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἀνηλικιότητά του ὁ θεὸς αὐτοῦ δοῦξ Κάρολος τοῦ Södermanland, ὁ βραδύτερον διαδεχθεὶς αὐτὸν Κάρολος δέκατος τρίτος, διώκησεν ἐπὶ τετραετίαν τὸ κράτος. Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς εἶχε νὰ παλαίσῃ ὄχι μόνον πρὸς τὰς σκευωρίας τῶν κομμάτων ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς πολιτικὰς σχέσεις. Ἡ Ἀγγλία, Ρωσία καὶ Γερμανία ἀπῆλθον παρ' αὐτοῦ οὐδετερότητα ἢ συμμαχίαν, καὶ ἂν ἐτίθετο πρὸς τὸ μέρος οἰουδήποτε γειτονικοῦ κράτους, περιήρχετο εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰ ἄλλα κράτη, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐδείκνυε μεγίστην ἱκανότητα εἰς τὸ νὰ ἐκζητῇ τοὺς χειροτέρους συμμάχους καὶ νὰ παροργίζῃ τοὺς ὑπηκόους του. Ἐν ἔτει 1809 ἐξερράγη κατ' αὐτοῦ συνωμοσία, εἰς ἣν ἔλαβε μέρος ὀλόκληρος ἡ παρ' αὐτοῦ τοσοῦτον ζημιωθεῖσα χώρα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπανεστῇ ὁ κατὰ τῆς Νορβηγίας διευθυνόμενος στρατὸς τῇ 7 Μαρτίου καὶ ἐπορεύθη κατὰ τῆς Στοκχόλμης, ὅπως κυριεύσῃ τὴν πρωτεύουσιν. Ὁ Γουσταῦος Δ' Ἀδόλφος ἔσπευσεν ἐκ τῆς ἐπαύλεώς του Hage εἰς τὴν πρωτεύουσιν καὶ ἀπῆλθε παρὰ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης δύο ἑκατομμύρια ταλήρων πρὸς πολεμικοὺς ἐξοπλισμούς, ὅτε δὲ ἡ τράπεζα ἀπεποιήθη νὰ παράσχῃ τὰ χρήματα ταῦτα, ὁ βασιλεὺς ἠπειλήσεν ὅτι θὰ μεταχειρισθῇ βίαια μέσα, πιστεύων ὅτι ἔχει εἰσέτι ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξησφαλισμένα τὰ ἐν τῇ πόλει στρατεύματα. Ἀλλ' οἱ συνωμῶται εἶδον ὅτι ἦτο ἀνάγκη ἀμέσου ἐνεργείας καὶ ὅτι πᾶσα ἀναβολὴ θλ. ἐβλαπτεν ἔτι μᾶλλον

τὴν χώραν. Τῇ 13 Μαρτίου εἰσῆλθον οἱ στρατηγοὶ Κλίγγ-
σπορρ καὶ Ἀδλερκρεϋτε παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ ἀπήτησαν παρ'
αὐτοῦ ἀλλαγὴν πολιτικῆς. Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπηύθυνε
πρὸς αὐτοὺς προσβλητικὰς ἀπαντήσεις, προσέλαβον οἱ στρα-
τηγοὶ τὸν αὐτάρχην Σιλβερεσπαρρε καὶ τινὰς ὑπαπιστάς καὶ
ἐκήρυξαν τὸν βασιλέα ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους αἰχμάλωτον.
Ὁ βασιλεὺς ἐξήγαγε τὸ ξίφος, ἀλλὰ συνελήφθη ὑπὸ τῶν
ἰσχυροτέρων ἀντιπάλων του καὶ μετεφέρθη αἰχμάλωτος εἰς
Gripsholm. Τῇ 19 μαΐου ἡ βουλὴ τοῦ κράτους ἐκήρυξεν
αὐτὸν ὡς ἐκθρονισθέντα καὶ ὁ Γουσταῦος κατέλιπε τὴν χώραν.

Τὴν χορηγῆθεισαν αὐτῷ σύνταξιν ἀπέκρουσεν ὑπερηφάνως,
καίτοι εἶχε πολὺ μικρὰν ἰδιωτικὴν περιουσίαν, ἐπορεύθη δὲ εἰς
τὴν ἔξορίαν, ἐν ᾗ ἔζη κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τὸ ὄνομα „κό-
μητος φὸν Gottorp“ εἶτα δὲ ὡς συνταγματάρχης Gustavson.

Ἡ οἰκογένειά του ἔλαβε βραδύτερον χρηματικόν τι-
ποσὸν συμβιβασμοῦ, ἐνῶ ὁ Γουσταῦος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν
ἐβυθίζετο εἰς δεινότεραν πενίαν μέχρις οὗ τέλος κατῴρθησε
μόλις νὰ συντηρῇται ἐπιπόνως διὰ συγγραφῶν καὶ ἰδιωτικῶν
παραδόσεων ὡς γλωσσοδιδάσκαλος. Ἀπέθανε δὲ ἐν βαθυ-
τάτῃ πενίᾳ ἐν St. Gallen τῆς Ἑλβετίας τῇ 7 φεβρουαρίου 1837.

Η ΤΙΓΡΙΣ.

Ἐνῶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὁ „βασιλεὺς τῆς ἐρήμου“, ὁ λέων,
ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑποχωρεῖ τῷ ὁσημέραι εὐρύτερον
ἐξαπλουμένῳ πολιτισμῷ καὶ ἀποσύρεται εἰς ἐνδοτέρας καὶ
ἐρημότερας χώρας, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ τὸ μέγιστον τῶν
αὐτόθι ἀρπακτικῶν θηρίων, ἡ τίγρις, εὐρίσκει, ὡς φαίνεται,
ἐν τῷ αὐξανομένῳ πολιτισμῷ τῆς χώρας νέας τινὰς ὠφε-
λείας καὶ εὐνοϊκώτερους ὅρους ὑπάρξεως.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ γιγαντιαία αὕτη γαλῆ, ἡ
τίγρις, ἐν ταῖς Βρεταννικαῖς Ἰνδίαῖς, ἐνθα ἡ ἀγγλικὴ κυβέρ-
νησις πληροῖνε δι' ἐκάστην φονευομένην τίγριν ἀμοιβὴν
10 ρουπίων (25 φράγκων περίπου), ἔχει ἤδη σχεδὸν ἀφα-
νισθῇ. Εἰς ἄλλα ὅμως μέρη τῆς Ἀσίας, π. χ. ἐν Σιάμ,
Βίρμα, Ἰάβα καὶ Σουμάτρα τὰ θηρία ταῦτα εἶναι πολυπλη-
θέστατα. Εἰς τινὰ μάλιστα ἀσιατικὰ κράτη ἡ θήρα τῶν
τίγρεων ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς, διότι θεωρεῖται ὡς προνό-
μιον τῶν δεσποτῶν, ἐν Σουμάτρα δὲ καὶ Ἰάβα προφυλάσ-
σεται ἡ τίγρις ἀπὸ παντὸς διωγμοῦ, ἐνιαχοῦ δὲ μάλιστα
ἀπολαύει καὶ θείας λατρείας ἕνεκα τῆς δεισιδαιμονίας τῶν
κατοίκων, οἵτινες πιστεύουσιν ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων
μετὰ θάνατον εἰσέρχονται εἰς τὰ σώματα τῶν τίγρεων. Εἰς
τινα μέρη ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον, νὰ ἐμπηγνύσιν ὑψηλὴν
τινα κάρμακ' μὲ πολυχρῶμον παννίον εἰς τὸ μέρος ἐνθα
τύχη νὰ φονευθῇ ἄνθρωπος ὑπὸ τίγρεως, ἀν δὲ συμβῇ εἰς
τὸ αὐτὸ μέρος καὶ δεύτερος θάνατος ἀνθρώπου ὑπὸ τίγρεως,
τότε ὁ ἀποθανὼν θεωρεῖται ὡς ὁμαρτωλὸς καὶ ὁ θάνατός
του ὡς δικαία τιμωρία. Ἐνεκα τῆς δεισιδαιμονίας ταύτης
ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς δασώδους φύσεως τοῦ τόπου ἀφ' ἑτέρου
ἡτις παρέχει εἰς τὰ θηρία ταῦτα ἀσφαλεστάτας κρύπτας
καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ μᾶλλον κατοικημένα μέρη, αἱ τίγρεις
ἐπληθύνθησαν καὶ κατέστησαν τὸ φόβητρον ὀλοκλήρων
χωρῶν, φοβερώτεραι καὶ αὐτοῦ τοῦ λέοντος, ὅστις πολὺ
σπανιώτερον ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄν ἔλειπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ποίμνιά του καὶ τὰ
λοιπὰ κατοικίδια ζῶα, ἡ τίγρις δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ
ζήσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Τὸ αἰμοβόρον τοῦτο θηρίον καθ'
ὅσον γηράσκει, ἀπόλλυσι τὴν δύναμιν καὶ εὐκίνησιν του
καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ θηρεύσῃ τὰς ταχείας ἐλάφους
καὶ τὰ λοιπὰ ὠκύποδα ζῶα, αἵτινα ἀποτελοῦσι τὴν φυσικὴν
τροφὴν του, ἐξασθενούμενον δὲ ὁσημέραι περισσότερον
θὰ ἀπέθνησκεν ὑπὸ τῆς πείνης, ἀν αἱ πλησιόχωροι κατοικίαι
τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν κατοικίδιων ζῶων δὲν παρεῖχον
αὐτῷ ἱκανὴν τροφήν, ὅπως συντηρῇται εἰσέτι ἐπὶ τινὰ ἔτη.
Ὅταν ἐν τῷ δάσει δὲν εὐρίσκη πλέον τροφήν, περιπλανᾶται
περὶ τὰς κώμας καὶ τὰ μικρὰ χωρία, ἐνθα ἐπιτίθεται κατὰ
τῶν βοσκόντων μοσχάρων, προβάτων, αἰγῶν ἢ, ἐὰν ἡ κατα-

δίωξις τῶν ζῶων τούτων τῇ εἶναι πολὺ κοπιαστικὴ, ἐφορμᾷ
κατὰ τινος γραίας ἡ μικροῦ παιδίου καὶ κατασπαράσσει
τὴν εὐτόριστον ταύτην λείαν του.

Ὅταν ὅμως ἡ τίγρις γευθῇ ἀπ᾽ ἀνθρωπίνου κρέατος,
τότε πλέον γίνεται ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου,
διότι περιφρονεῖ πᾶσαν ἄλλην τροφήν καὶ καθίσταται ὁση-
μέραι τολμηροτέρα καὶ αἰμοβορωτέρα. Ὅταν ἡ ἀνθρωπο-
βόρος τίγρις ἐγκατασταθῇ πλησίον τόπου τινὸς ὑπὸ ἀνθρώ-
πων κατοικουμένου, ὁ τόπος οὗτος εἶνε πλέον καταδικασμέ-
νος εἰς παντελὴ ἐρήμωσιν καὶ καταστροφήν. Ὁ γεωργὸς
δὲν δύναται πλέον νὰ καλλιεργήσῃ τοὺς ἀγρούς ἀνευ τοῦ
ἐσχάτου κινδύνου, καὶ αἱ γυναῖκες δὲν τολμῶσι νὰ ἐξέλθωσι
τῆς οἰκίας, ὅπως ἀντλήσωσιν ὕδωρ. Ἐργόται ἐπιστρέφοντες
οἰκαδε περὶ δυσμᾶς ἡλίου ἐκ τῆς ἐργασίας των, προσβάλ-
λονται καὶ φονεύονται ὑπὸ τῆς πεινώσης τίγρεως, ἡτις οὐ-
δένα φόβον γινώσκει ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς λείας τῆς, ἀλλὰ
πολλάκις εἰσορμᾷ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνημμένα πυρὰ ὅπως
ἀρπάσῃ τινὰ τῶν περισταμένων ἀνθρώπων. Τότε ἐκάστη
χωρικὴ οἰκογένεια ἔχει νὰ θρηνήσῃ τὸν σκληρὸν θάνατον
τινὸς ἐκ τῶν προσφιλῶν αὐτῆς μελῶν καὶ καθ' ἐκάστην
ἐσπέραν ἀντηχοῦσιν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων ἀντὶ εὐθύμων γελῶ-
των καὶ χαρμωσύνων ἀσμάτων θρήνοι καὶ ὀδυρμοὶ γυναικῶν
καὶ σπαράξικάρδια μοιρολόγια.

Οἱ ἰθαγενεῖς εὐρίσκονται ἀπέναντι τοσούτου φοβεροῦ
ἐχθροῦ ἐν ἀπελπιστικῇ ἀμηχανίᾳ καὶ οὐδὲν ἄλλο μέσον
σωτηρίας γινώσκουσιν εἰ μὴ νὰ προσφεύγωσι πρὸς τοὺς πο-
λυαριθμούς αὐτῶν θεοῦς, προσφέροντες αὐτοῖς ὄρυζαν καὶ
ἐξαίτουμένοι παρ' αὐτῶν τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς δεινῆς
μάστιγος. Ἄλλως τε ἀναδέετουσιν ὅλην αὐτῶν τὴν ἐλπίδα
εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, τῶν ὁποίων μεγάλως ἐκτιμῶσι τὸ
θάρρος καὶ τὴν ἀνδρείαν.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἀναβαίνουν ἐπὶ ἐλεφάντων, ἐξησκημένων
ἐπίτηδες διὰ τὴν θήραν ταύτην τῶν τίγρεων καὶ φερόντων
ἐπὶ τῆς ῥάχους προσηρμοσμένον μέγα καλαμόπλεκτον κάνι-
στρον διὰ τοὺς κυνηγούς, καὶ ἐπιχειροῦσιν, εἴτε καθ' ἐκά-
στους εἴτε ἀπὸ κοινοῦ ἐν μεγάλαις ἑταιρείαις, κυνηγετικὰς
ἐκδρομὰς πρὸς ἀνίχνευσιν τῆς τίγρεως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν
ἰθαγενῶν ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Bheel. Ὅσάκις δὲν δύνανται
νὰ ἐλάσωσι τοὺς ἐλέφαντας εἰς τοὺς δρυμοὺς ἢ εἰς τοὺς
πυκνοὺς καὶ τελματώδεις καλαμῶνας, ἐνθα κρύπτεται ἡ
τίγρις, τότε μεταχειρίζονται τύμπανα, κέρατα, σάλπιγγας
καὶ ἄλλα θορυβώδη ὄργανα, ἐνίοτε δὲ καὶ πυροσφενδόνας
(ῥακέτας), ὅπως ἀνατράξωσι τὴν κρυπτομένην τίγριν καὶ
φέρωσιν αὐτὴν ἐντὸς βολῆς, τοῦτ' ἔστιν εἰς πυροβολήσιμον
ἀπόστασιν εἰς τὰς πλείστας δὲ περιπτώσεις κατορθοῦσι νὰ